

ПРОЩАЛНА ПЪСЕНЬ

Предъ прозореца отворенъ
Кацна птичка и запѣ;
Пѣе сладко и говори
На заспалото дете:

— Наближава тжжна есенъ
По ливади и гори,
Нѣма вече мойта пѣсенъ
Да те буди при зори.

Спрѣха пѣснитѣ игриви,
Отъ далече на стада
Презъ пожънатитѣ ниви
Иде мократа мъгла.

Съ облачето, дето плува
По небето цѣли дни,
Като съ лодка ще пжтувамъ
Къмъ далечнитѣ страни.

И събудишъ ли се, вече
Нѣма да ме видишъ тукъ,
Но ще чуешъ отдалече
На звънчето сладкий звукъ.

И въ училище събрани,
Ще запѣете тогазъ
Пѣсенъ въ роснитѣ поляни,
Дето съмъ ви пѣла азъ.

ПОЗДРАВЪ

Низъ поле широко
Стадо ще натирия,
Свирка ще издѣламъ
И ще си засвирия:

Вѣй ми, вѣтре братко,
Вѣй, повѣвай леко,
Пѣсенъта ми тиха
Отнеси далеко

Въ мойто родно село,
Презъ гори, балкани,
Въ китната горичка,
Въ ширнитѣ поляни,

Въ схлупената хижа,
Дето стара майка
Синъ отъ гурбетъ чака,
Чака и се вайка.

Пѣсенъта ми, вѣтре,
Поздравъ занеси ѝ
Сълзитѣ ѝ бистри
Нѣжно пресуши ѝ.

Та сърдцето старо
Радостъта да сгрѣе,
Схлупената хижа
Слънце да огрѣе.

Славчо Красински

Людмилъ Ст. Дриновъ

